

DRAMATICKÉ STUDIO „ČIN“ V PRAZE

To všechno je mi dávno známo,
— Promluvte slovo, tichá dámo!

Promluvte, prosím! Smutné oči máte.
Ty týráš mne v nocích častokrátě.

Promluvte, prosím! Jste tak divně bleďá.
Váš němý česek mi usmáti se nedá.

Kárejte! Mluvte! Trpce! Zle a přísně!
Což nemožno se zbavit staré tísně?

Já nejsem zlý. Já jsem jen smutkem zchvácen.
Já nejsem zlý! Ne! Já jsem pouze ztracen.

Vy víte, kterak často pláče pycha,
má výčitko, můj smutku, paní tichá!

Přes celé světy vedla cesta bludná.
Jak mohu pít, když otrávena studná?

Přes rozkoš, která rozkoší už není,
my šli jsme oba, zlí a unavení,

čí vina je, že slza zraky šmočí,
že hledí v dálky roztesknělé oči?

Mně líto je, že, co mohlo být, není,
že o své štěstí jsme tak okradeni...

Slyšíte? Zpověď! Je mi líto všeho!
Slyšíte? Navždy odříkám se zlého.

Mně líto květů, jež jsem čekal v dále,
jež zrádnou vůni marně oklamaly.

Mám proto stesk, že zavřel jsem si nebe.
Lituji všeho, nejvíc vás i sebe!

Viktor D Y K

**Na titulní straně Děda PAPEŽ jako Syvalter v prvním dílu
Dykova ODCHODU**

foto Truncěk

Motto: Každému, což jeho jest —
pak nebude kritických blamáží.
k. k., Pražský list.

Téměř před pěti lety »ČIN« začínal. Téměř pět let pracovali mladí lidé, povzbuzeni láskou, která je sice prý »samozřejmá« a není »předností«, ale bez níž by neexistovalo ochotnické divadlo vůbec. A proto jistě není hříchem k ní se hlásiti. O tom není pochyb a dokazovali to již mnozí pisatelé referátů a statí, ochotníků se týkajících. S počátkem »ČINU« jsme přišli a čekali: na hlas, který nás poučí a — povede: hlas ušlechtilý, vyvolený — lidí povolaných: na kritika. Požádali jsme, nebyli jsme odmítnuti. Znovu jsme přišli, byli jsme znovu vlídně přijati. Pozvali jsme, našli jsme mnoho platných rad ve výtkách, mnoho potřebných slov v kritických, třebaš deptajících odstavcích. At již to byl zesnulý kritik Jindřich Vodák, jenž hlásal opak dnešního přesvědčení kritika, že totiž »nejhezčí je na nich všech, že jsou do svého divadla opravdu zamilováni« (České Slovo, 18. X. 1939), nebo kritik Dr. Miroslav Rutte, jemuž »se líbilo na našem představení, že jsme dbali s úctou a citlivou vnímavostí slova«, nebo kritik A. M. Brousil, jenž vyslovil i v častých výtkách, že »Papežovo studio pracuje uvědoměle« a »odpovědnost předsevzatého úkolu se projevuje cudností a vkusem inscenace« (Venkov, 6. II. 1942 a 7. V. 1942), vždycky jsme přijímali referát jako výchovný a rádi jsme se dávali kritiky poučovati.

Ale prosím, necht řekne veřejnost: kde se máme poučiti dnes: z kritik, které si totálně odporují? Může být výsměch a sesměšňování poučením? Vкус volby výrazu je sice rozmanitý, ale kdo chce upřímně poučiti, měl by podle našeho skromného mínění být v prvé řadě přísnějším k vlastní mluvě. Nebráníme se, ale prosím: posuďte sami!

»Prostná a jiné herecké výkony. To, co předvedli ochotníci v »Činu« v IFI-GENII, není nic jiného než bezduchá dresura hlasová i pohybová, vyplývající z nepoučeného a trpného obklíčení profesionálů. Jak filologicky se vykládá režisérsošnost antických divadelních postav, je k popukání, neboť tu přikazuje hercům i sobě všelijaké zkroucené a divně zpotvořené pózy, pravou parodií antického divadla. — Herecké výkony měly tentokrátě jediný kladný znak: znalost textu. Ale ani taková Líba Zelenková v titulní úloze nepředvedla nic jiného, než matnou naivku z dob našich babiček, hlasově neurovnanou, zpívající k neposlouchání. Zde bylo třeba silného režiséra, jímž se ochotník Papež neprojevil, ale spíš bylo třeba jiného obsazení. D. Papež propadl tentokrát i jako herec. Tonul ve směšném mistrování a v křečovitých pózách, které jsou výsměchem moderní koncepci antického dramatu. Miroslav Macháček, Miloš Vávra a Miroslav Bílek statečně přihrávali pod dvěma cukrovými sloupy. Oni byli vedle Líby Zelenkové nejpřirozenější, patrně proto, že jejich herectví není tak velké jako Papežovo. Za což jim budiž dána vlč., České Slovo.

Jak zajímavé je srovnání této kritiky s ozvěnou, která zazněla tři dny později z Venkova: »Režie a v odvaze upřílišněná výprava Dědy Papeže opřela své provedení »Ifigenie« především o dikční čistotu, ale její recitačně dobrý účín silně narušila nepřiměřenou mimikou, v níž bylo více prostocviků než pathosu. V důsledku toho nemohly jen dva sněhobílé sloupy udělat z Goethovy dramatické básně niterné antické drama a přehnaná odvaha »Činu« srazila všechnu námahu a práci tohoto cílého souboru zbytečným neúspěchem vývojově zpět. U L. Zelenkové ukázala její Ifigenie, že sebetalentovanější naivka nemůže bez újmy zahrát roli, na kterou nestačí pouze bezvadná výslovnost a upřímná snaha. Děda Papež v Orestovi zklamal tentokrátě i herecky a zlehčil svými prostocviky i nej-dramatičtější místa básně až do směšnosti. M. Vávra jako král Thoas a M. Macháček v Arkasovi chudě přihrávali a jediný M. Bílek dal svému Pyladovi prostotou svého výrazu přijatelný projev. — Ještě, že si »Čin« tentokrátě napsal do programu k Ifigenii otevřeně, že na všechny ze zájmu: upřímně dramaturgické rady odpovídá po svém i za cenu neúspěchu. Bohužel!«
Hloch, VENKOV.

Bohužel, kolikrát jsme sami přesvědčovali p. kritika o tom, že chvála naší »Kolébky« v Hronově byla upřílišněná a způsobená více příjemným prostředím, než našimi režijními a hereckými výkony!

Pravým protikladem byl tučný nadpis i obsah kritiky v Národním Středu: »Letošní největší úspěch »ČINU«, Dramatické Studio »Čin« má vyšší cíle než prosté ochotnění. Je tu snaha o tvůrčí práci vyhraněného směru, pohybujiho se mezi divadlem profesionálním a amatérským, neboť v této linii zračí se celá jeho práce, neznající překážek. Alespoň poslední zařazení Goethovy »Ifigenie« do repertoáru to dokázalo. Ze představení této velké dramatické básně není lehčím úkolem, je víc než jasné. Proto nutno ocenit odvahu režiséra D. Papeže, který po loňském úspěchu Goethova »Fausta« překvapil vzornou přípravou i tohoto vedla. V této hře osvědčil režisér velké porozumění pro důmyslnou úpravu textu, neboť různými škrtky — a nebylo jich málo — přispěl k živějšímu spádu děje a dosáhl tak většího dramatického účinku. Vedle této úpravy vyřešil též vtipně náznakovou scénu dvou mohutných sloupů, působících majestátním dojmem, v níž hra barevných světél vykouzlila krásný obraz antické dby.

Největší důraz položil na mluvené slovo, takže těžké verše vyzněly tu jako hudba staré báje. A v tomto rámci osvědčila se znamenitě L. Zelenková, která vedle svého křehounkého zjevu přednášela krásně a ušlechtilou dikcí klasické verše titulní role kněžky, takže Ifigenie stala se její nejzdařilejší postavou. Ale i všichni ostatní představitelé Goethovy pětičky byli na svých místech. Tak D. Papež jako Orestes postavil na jeviště ucelenou postavu velkého formátu, k němuž se připojil i jeho druh Pylades v podání příjemného M. Bilka. M. Vávra ukázal se konečně v přílehavé roli barbarského krále taurského, obdařiv ho v dramatických částech správným pochopením. Počet osob doplnil M. Macháček jako mužný Arkas, který byl na svém místě, takže představení, v němž se uplatnil i dobře nacvičený sbor kněží, bylo nejlepším letošní sezony »Činu« vůbec. Představení přineslo mladým nadšencům úspěch ve všech směrech.«

Ale i další kritiky vyznívají podle našeho mínění kritičtěji, než ony dvě — na prvním místě jmenované.

»Studio »Čin« přikročilo na sobotní premiéře k provedení Goethovy Ifigenie vážně, uvědomujíc si odpovědnost nesnadného úkolu. Režisér Papež nestačil vždycky vyrovnat krok s požadavky dramatické básně, a tak mu vyšla leckterá scéna nevýrazně. Dikce souboru je sice jasná a pečlivá, poslední schůdek k oživení recitace není však ještě překročen. Z herců byl ve své kůži jediný D. Papež.

hoř., Národní Politika.

»Představení se konalo v režii Dédy Papeže, který kus také vhodně vypravil. Sám sehrál s několika šťastnými místy Oresta. Jeho partnerkou byla i tentokrát Liba Zelenková, která dala své Ifigenii divčí cudnost, odevzdanost, a ušlechtilost gesta na úkor pathosu a zjitření.«

V., Národní Práce.

Opakujeme rádi a upřímně: Jsme mladí a ve vývoji. Chceme se dát kritikou poučit! Chceme přijímat a jsme vděční za všechny dobré rady! V lecčems se můžeme mýlit, ale vychovávat může jen kritika, sama dbající o kázeň v poučování. A že toto naše přesvědčení není ojedinělé, potvrzuje další recenze:

»Při té příležitosti budiž tu jednou už vysloveno, že nelze souhlasit ani s tím, co se kolem působnosti »Činu« dalo dříve, ani s tím, co se kolem ní děje dnes. Příklad »Činu« má totiž spoluvinníky v kritických projevech, které zprvu nesoudně a krátkozrace nastolily »Čin« na místo první mladé a průbojné scény. Vždyť ještě do nedávné doby byly jeho inscenace vynášeny do nebes... Tato situace ovšem nebyla udržitelná. Jenže také nyní referent-spoluvinník přehnal, a všechny pokusy »Činu« jsou dnes jakoby předem odsouzeny k zdrcující kritice. Jde tedy o to, **poučit se z chyb** a nedělat ani v budoucnu z jiných scéníček a divadélek průkopnická nebo umělecky vedoucí divadla. Každému, což jeho jest — **pak nebude kritických blamáží.**«

k. k., Pražský list.

A tak prosíme o radu: kým se máme dát poučit my, když se dosud, jak vidno z posledního citátu, nepoučila ani ta kritika, která chce t. č. vychovávat výsměchem?

Miroslav BÍLEK
(Pylades)

Liba ZELENKOVÁ
(Ifigenie)

foto Truneček
Déda PAPEŽ
(Orestes)

Zveme na Dykovy »Tragikomedie«

— — — ten Váš Odchod pořád mám před očima. To bylo plné poesie a teprve v tom podání Vašem to plasticky vyniklo. Ježto nehodlám psátí jednotlivým hercům — prosím Vás, abyste vyřídil sl. Zelenkové, že byla sama poesie, půvabná, přirozená, pravdivá. Co se týče p. Papeže — Váš Syvalter byl podivuhodně vyhrán v detailech velmi výmluvných, a to je div, když role je tak málo mluvná. Dopracoval jste se k velkému umění; i Váš Dr. Řehoř připomínal nejlepší role. Měla jsem velkou radost vidět Vás takto.

Byla bych ráda, kdybyste jednou v budoucnosti znova nastudoval I. díl Odchodu tak, aby souhlasil s II. Tenkrát jste mu ubral tragiky. Syvalter odchází opravdu jen pro nemoc — i když později rád by zavolal — ale pro tvrdohlavost nelze. Je to láska a smrt, ten II. díl. Tenkrát jste to vzali moc hravě.

Způsobil jste mi radost Odchodem I. dr. Řehořem. A »Devátou vlnou«.

Děkuji Vám ze srdce.

Praha, v dubnu 1941.

Dr. Zdenka Dyková.

Vlastně po dvou letech, která nám uplynula v práci, mohu uskutečnit Vaše přání, vzácná paní. A věřte mi, že se těším na to představení více, než kdykoliv jindy. Zbožňuji Viktora Dyka a nalézám v jeho díle tolik potřebného pro dnešního mladého člověka, čímž znovu a znovu si dokazují, že právě Dyk rozuměl mládí a dobře tušil, co se probudí jednou, v příští generaci, v té, která ho sotva poznala anebo nepoznala vůbec. Já i moji vrstevníci, spolupracovníci z »Činu«, jsme si všichni vědomi jeho uměleckého odkazu a chceme jít k základu dykovského kultu, který jsme již jednou začli pěstovat a v němž pokračujeme každou sezonu uvedením další jeho hry. — Letos je to znovunastudování — a právě těch her, které, nejvíce zapomínány, patří nejvíce na české jeviště, zejména na jeviště mladých lidí.

Ještě si vzpomínám na několik úryvků z Vašich dopisů, vážená paní. Ať to bylo již po zahajovacím představení Studia, Mistrově Poslu, kdy zaujal Váš snad nejmohutnější prolog, který »tehdy byl plně pochopen«, nebo »velmi dobrá režíe

i jeviště« prvního dílu Odchodu, nebo dovětek před premierou Episody, který pravil, že »naše pojetí her je vždy zajímavé. Pak nezáleží ani tak na tom, souhlasí-li s ním člověk plně, či ne«. Z všech Vašich dopisů vyčítal jsem skutečný zájem a veliké porozumění pro naši práci — zejména pak pro obnovování dramat Dykových. Vzácná paní, dnes se vracíme k Smuteční hostině a — podle Vašeho návodu a přání — hrajeme oba díly Odchodu. V obsazení zůstáváme dva Vaši staří známí: snad Vás uspokojíme i letos. Co víc: věřím pevně, že budete tentokrát spokojena i s ostatními a s těmi zejména, neboť jsem dbal úzkostlivě výběru již proto, že jsem dobře pamětliv Vašich slov: »Toto divadélko dává Vám možnost, t. j. dalo Vám možnost vyrůst. Ale co dál? Váš soubor neroste s Vámi.« Snad se mi podaří letos, co se nezdařilo léta předešlá. Hodně jsme se stmelili. Hodně jsme srostli — a věřím, vzrostli v kolektivní těleso, které se může pokoušet o stavbu dobrých představení. Jsem zvědav, jak uspokojíme Vás, která znáte naši práci od samého počátku a mohla jste pozorovat vývoj jednotlivců i celku.

D. NEUMANNOVÁ
(dáma)

Ota LEHNER
(Eduard Hoch)

Věra OPATRná
(babička)
foto D. Papež

A teď slůvko k provedení. V Smuteční hostině se přidržuji Dykova textu. Neměním prostředí. Dávám hře prudký dialog ve scéně Hochové s dámou, trochu vzruchu a hodně dynamickou řeč. Dialog s Králem je jen prologem vlastní tragikomedie. V Odchodech dbám Vaši výtky: první díl tragičtější než před léty, druhý udržuji v stejném tempu jako tenkrát. Zcela nově si navrhuji scénu, řešenou opět jen náznakem, půdorysně jednotnou pro všechny tři hry. Druhý Odchod ponechávám zas celý jako melodram, jen již pro jeho nesmírné kouzlo poesie. V prvních dvou tragikomediiích omezují hudbu na minimální přede hry.

Asi tolik k novému nastudování Tragikomedii Viktora Dyka. Těším se, milostivá paní, na Váš rozbor naší práce — po letošní návštěvě. A letos se těším na Vaše ostře kritisující zrcadlo více než kdy jindy. Vždyť všichni tolik toužíme po skutečné — kritice!

Váš Zdeněk Papež.

Matiné japonské poesie v kritice

Zásahu o úspěch tohoto provedení měla Líba Zelenková, která v titulní úloze Svlačcového květu dokázala znovu hereckou vyspělost, na ochotníky tak vzácnou. Ale i Josef Janoušek v mužném Takitovi, D. Papež v Asagaině milenci a Zd. Malý

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Déda Papež

„Ein“
v Praze

ŽENSKÝ KLUB ČESKÝ V PRAZE II., VE SMEČKÁCH 26

5 let láskou a prací...

V novém nastudování poprvé 17. dubna 1943

Viktor D Y K

TRAGIKOMEDIE

Režie a scéna Dédy Papeže. - Scénická hudba Ota Lehner. - Masky J. Čermák.

SMUTEČNÍ HOSTINA

Hra o 1 jednání.

OSOBY:

Dáma	Dagmar Neumannová
Eduard Hoch	Ota Lehner
Jiří Král	Déda Papež
Sluha	Miloš Vávra

ODCHOD

Tragikomedie o dvou dělech.

OSOBY:

Holakovský	Miloš Vávra
Kříž	Jaroslav Šindlar
Syvalter	Déda Papež
Angelika	Líba Zelenková
Dívka	Věra Opatrná
Babička	

Připravujeme F. X. Svobody ZAHOZENÝ NŮŽ
Režie Zd. Malý • Poprvé 22. května 1943

v Tokuyemonovi hráli s náležitým procítěním své postavy, zasluhující uznání.

Úvodem k Asagau bylo krátké pásmo japonské lyriky, které bylo ukázkou písní starého Nipponu, vhodně upravené M. Macháčkem pod názvem »Země Yamato«. V tomto krátkém obraze upozornily na sebe V. Opatrná v opuštěné Li a D. Neumannová v Milence, které daly oběma dívkám výraz a něhu japonských krás. Vedle nich se uplatnili D. Papež v básníku Yakamochim, M. Vávra v Nemocném a M. Macháček jako Sozo. Režie byla dílem D. Papeže, scénická výprava výtvarníka O. Skalského. Představení vyznělo velmi sympaticky a velmi se líbilo.

-a-, Národní Střed.

Pásmo japonské poesie, provedené »Činem« pod názvem »Země Yamato« je zajímavým pokusem o dramatické vyjádření různorodých lyrických básní. Překladatel M. Macháček se vyhnul pokušení samoučelné exotiky a vybral zejména básně, jejichž citovost je nesena rytmem, blízkým evropským srdcím. Papežova režie vykrajovala světlem jednotlivé obrazy ze tmy a dala jim zevní zdání dramatického proudění v pružně rozezpívaných hlasech M. Vávry, D. Neumannové, M. Macháčka, V. Opatrné a ostatních. Druhou polovinu představení vyplňuje drama Yamada Kahashi »Asagao« v přebásnění P. Tkadlece. Papežova režie vede představení po stopá loňského provedení, byť vyplňuje kontury svítivějšími barvami. L. Zelenková jako květinově křehká Asagao má gestem i slovem nejbliže k lidské náplni japonského mythu. Papežův Komazava je vyznačen zdrženlivostí obřadných pohybů, Janouškův Ivashiro je lukovitě napjatý a Tokuyemonovo sebeobětování je celkem přesvědčivě zosobněno Z. Malým. Celek má průsvitnost východní tušové malby.

hc., Polední list.

Režijní i herecké podání tohoto pásma ukázalo, že mladý soubor »Činu« dovede vkusně a citlivě uplatnit svou dikční vypracovanost a pomocí jednoduchých prostředků i z recitací starých japonských veršů vytvořit pěkně ucelenou inscenaci. Vedle známé D. Neumannové, D. Papeže, J. Janouška a M. Vávry se také uplatnila V. Opatrná a M. Macháček tak, že celkové podání tohoto pásma mělo pěkný jednotný ráz. Druhá půlka matiné byla vyplněna hrou Pavla Tkadlece »Asagao«, kterou soubor »Činu« opakoval po loňské premiéře opět s jmenitou L. Zelenkovou v titulní roli. Matiné mělo pěknou úroveň a dobrý úspěch u obecnosti, převážně mladého.

Hloch., VENKOV.

Dagmar NEUMANNOVÁ v Macháčkově »Zemi Yamato«

foto D. Papež

foto D. Papež

Závěrečná scéna z Tkadlecovy hry ASAGAO: Zd. Malý (Tokuyemon) a L. Zelenková (Asagao), vypravil D. Papež

„Čin“ na druhých železnobrodských hrách

(Ivan Mikšovič v »Pojizerských lístech«.)

Večer mladých autorů. Musili bychom se vrátit do dob, kdy naše obecnost chodila do divadla především pro zábavu. Porovnání tohoto názoru s dnešním, kdy je veřejný mimořádný zájem o hodnotná dramatická díla, postačí k zjištění, že naše divadelní obecnost je už natolik převychována, aby si bylo vědomo, že divadlo nemá jen pobavit, ale ponoukat k přemýšlení, vést k tomu, aby se každý divák snažil vniknout do podstaty hraného díla a vytěžit z něho pro svou vnitřní potřebu alespoň kousíček té pomyslné hmoty, z níž se skládá lidská povaha. Skutečný život sice nejlépe vychovává charakter, dobré divadlo mu v tom však pomáhá, protože prostřednictvím postav na scéně mluví k lidem v hledišti autoři, kteří mají co světu říci, nebo se alespoň snaží něco povědět. Každé divadlo, které nutí k přemýšlení, má svou hodnotu a záleží jen na diváku, aby se snažil autora pochopit. Dramatické Studio »ČIN« z Prahy, o jehož dosavadní práci jsme podrobně referovali u příležitosti jeho prvního zájezdu do Železného Brodu, představilo nám v sobotu 13. února dva mladé autory, kteří již i jinak dokázali svůj kladný poměr k divadlu a svou dosavadní literární činností přesvědčili, že opravdu mají zajímavé myšlenky.

Marcel Hudec se nezvyklou formou snaží o scénické zobrazení problému, který už mnoha lidem nedal spát. Není hanbou se přiznat, že naše obecnost nemohlo ve své většině hned pochopit, co se to vlastně na scéně odehrává. I kdyby jiný užitek hra však nepřinesla, pak už to úsilovné přemýšlení o podstatě viděného přineslo mnoho kladných hodnot, protože diváci sice už dávno opustili hle-

diště, nezvyklý námět Hudcova Smrtihlava však je dosud nutí k úvahám a závěrům. Byla to hra pro náročné diváky, rádi bychom ji rozebrali a přiblížili duším těch, kdož nechápali, bohužel rozsah našeho referátu k tomu nestačí. Spokojme se tedy konstatováním, že soubor »ČINU« interpretací díla mladého autora vnesl do repertoráru druhých ochotnických her i cosi nezvyklého a i když někdo nepochopil, neznamená to, že by dílo nepadlo na úrodnou půdu.

Tkadlecova lyrická hra Asagao měla více vděčných diváků, kteří radostně přijali tuto rozkošnou píseň o ideální lásce, přátelství a obětování. Skorem by se dalo říci: Kdyby Asagao nebyla napsána, musil by tak někdo učinit, abychom si uvědomili, že láska — ta pravá, ideální a svatá — nepomíjí, že je věčná a že bez ní svět nemůže, ba nesmí být. — V obou jednoaktovkách záleželo především na režii. Děda Papež výpravou, v níž podstatnou úlohu hrála světla a barvy, i režijním pojetím zůstal věrem směru, který si »ČIN« vytkl a který jsme mohli posoudit již při jeho prvním zájezdu, kdy nám předvedl Zpověď básníka a Mirandolinu. I tentokrát ze souboru »ČINU« byli to Liba Zelenková, Dagmar Neumannová, Děda Papež, Zdeněk Malý, Pravoslav Vik, Otakar Skalský a Miloš Vávra, kteří se předháněli ve výkonu. Zdůraznili jsme již, že »ČIN« má svůj způsob vyjadřování, ať už se to týká mluveného slova, nebo výpravy a přáli bychom si pro příští zájezd jen toho, abychom mohli shlédnout také jiný druh her z jeho repertoáru, na příklad rozkošnou hru »Zamilování přátelé«, která by našemu obecenstvu ukázala soubor »ČINU« v díle odlišného charakteru, než jaký jsme dosud mohli posoudit. — Po představení předal soubor »ČINU« řediteli našeho Tyla p. Mil. Pujmanovi čestný dar, který bude trvalou upomínkou na pěknou spolupráci obou ochotnických spolků.

DROBNOSTI

Studio »ČIN« vykonalo další zájezd na Mělník, kde sehrálo 10. a 11. dubna Hudcova SMRTIHLAVA spolu s Tkadlecovou ASAGAO a Papežovu ZPOVĚĎ BASNIKA. V »Asagau« hrál roli Komazavy opět Děda Papež, Ivashira Josef Janoušek, Sekisuke Otakar Skalský. V Papežově »Zpovědi« vytvořil postavu prefekta Otakar Skalský, matku Daša Faustusová a Marcela Š. Skalský, Tristana B. Kučera. Hráno bylo ve prospěch Učňovských Besídek v Mělnice a Mšeně.

15. a 16. května hostí Národní Souručenství opět na Mělnice »ČIN«, který v rámci akcí »Radosti ze života« sehraje Goethova klasická dramata: IFIGENIE V TAURIDĚ a FAUSTA. V postavě Marty vystoupí poprvé Dagmar Neumannová, jako Liza Daša Faustusová, ve Wagnerovi Josef Janoušek. Režii obou her vede Děda Papež.

Jako další premiéru studuje režisér Zdeněk Malý Svobodovo pirandellovské drama ZAHOZENÝ NŮŽ, které uvede poprvé na scéně Otakara Skalského v sobotu 22. května. Čtyři postavy hry vytvoří Dagmar Neumannová, která bude při reprisách střídána Bohumilou Šešinovou, Děda Papež, Josef Janoušek a Miroslav Macháček, alternující s Jaroslavem Šindlarem.

Pro poslední letošní matiné připravuje režisér Miloš Vávra pásmo poesie a prózy mladých literátů, sdružených v Klubu »Činu«, sestavené Marcelem HUDCEM. Současně bude provedena jednoaktová hra Jaromíra Malého POTLESK, která se umístila v loňské naší soutěži jako čtvrtá. Matiné bude koncem května neb počátkem června.

Na zakončení sezony uvedeme v režii Papežově hru Edvarda Cenkla ZAHADA V CIMBURÍ (2. místo v soutěži »Činu«), kterou vypraví arch. František Marek. Hlavní úlohy jsou obsazeny dámami Neumannovou, Šindlarovou a Zelenkovou, pány Janouškem, Macháčkem, Lehnerem, Papežem, Skalským, Šindlarem a Vávrou. Premiéra bude 19. června.

Zájezd do Čelákovic. Studio přijalo pozvání čelákovického »J. K. Tyla« na 1. a 2. května, kdy sehraje celkem třikrát Papežovu ZPOVĚĎ BASNIKA. — Koncem června hostují s tamním spolkem Liba Zelenková a D. Papež v Tylově pohádce STRAKONICKÝ DUDÁK, kde v režii Stejskalové vystoupí v úlohách Dorotky a Švandy.

Letošní »POLICKÝCH HER« zúčastníme se představením Goethovy dramatické básně IFIGENIE v režii Papežově s L. Zelenkovou, M. Bílkem, M. Vávrou a M. Macháčkem v čelných úlohách.

Valná hromada »ČINU« bude se konati na uzavření páté sezony koncem měsíce června. Do té doby bude již přesně sestaven repertoár pro šestou sezonu, do něhož jest již nyní zařadeno několik rukopisných novinek mladých i starších autorů: M. Vikové-Kunětické, Jindřicha Honzla, Václava Fryčka, Pavla Tkadlece, Marcela Hudce, Josefa Heyduka a Dědy Papeže. Z literatury světové původní přebásnění Grabeova »Juana a Fausta«, Alfieriho »Filipa« a Büchnerova »Leonce a Leny«.

Hoříckých her zúčastní se »ČIN« Papežovou ZPOVĚĎ BASNIKA, která bude na scéně arch. Frant. Marka hrána v obsazení: Zpovědník M. Vávra, prefekt O. Skalský, Luisa D. Neumannová, Zuzana L. Zelenková, Tristan B. Kučera, Marcel Š. Skalský, František D. Papež, Jeho matka D. Faustusová. V rolích Tristana a Marcela střídají J. Janoušek a M. Bílek.

Závěrečné zkoušky »ČINU« budou konány pravděpodobně v druhé polovici měsíce srpna, tedy před zahájením šesté sezony. Umělecká porota jest již definitivně navržena: budou to dámy Míla Pačová, Lida Chválová a pánové Eduard Kout, František Filipovský, Dr. Jan Port, Jaroslav Průcha, A. Javorin, Dr. Jan Wenig, A. F. Šulc a Julius Mitlöhner. Většina jmenovaných dala již svůj zásadní souhlas. — Bližší zpráva bude uveřejněna v příštím programu.

Jako noví členové byli přijati: Olga Šeborová, Zdeněk Malý a Stanislav Balcar, který nastupuje jako technický spolupracovník na místo Františka Hrouzka.

Strojní pekařství

KAREL KOPECKÝ

PRAHA II., POŘÍČ 33

Telefon 616-61

Divadelní a filmové kostýmy jen od

JANA SVÁTKA

Praha I., Perštýn 18, Husova 4. Tel. 35770

Malby pokojů provádí firma

J. SLABIHOUEK

Praha XII., Höflerova 3. Telefon 513-16

Dobré šaty od krejčího

Josefa Průdka,

Praha XII., Schwerinova 22

Telefon 395-91

Fotoamatérům dobře poradí a jejich snímky vypracuje

fotograf **TRUNEČEK**

VINOHRADY, Mnichovská 56, tel. 287-33

Tiskopisy všeho druhu zhotoví Vám knihtiskárna

ANTONÍN STROJIL

Praha XIII.-Vršovice, Kodaňská tř. 11.

TELEFON 561-86

KLOBOUKY

HRABĚ VINOHRADY